

længe paa den, før han genkendte Væver Hansen. De sidste Tiders Modgang var nu heller ikke gaaet sporløst hen over den prøvede Mand. Som han stod der med Hovedet paa Siden og lod, som om han var lidt forlegen og ikke rigtig vidste, om han turde give Haanden eller ej, lignede han kun lidet det Billede, Emanuel havde bevaret af sin gamle, uforsonlige Modstander.

Dersom Emanuel nogensinde havde baaret Nag til et Menneske, havde det været til denne Mand. Hans Blod havde kunnet komme ikog, naar han tænkte paa det dulgte Fjendskab, hvorved Væveren havde pustet til hver lille Tvedragtsild, der var opstaaet i hans gamle Menighed, — den Skaanselsløshed, hvorved han havde forfulgt ham personlig, da Striden tilsidst paa hans Anstiftelse brød ud i lys Lue. Der vakttes derfor nu ved Gensynet en Trang i ham til at gøre Bod, fordi han saa længe havde baaret paa ukærlige Følelser for en, der dog var hans Næste, hans Broder, et Guds Barn som han selv.

„Velkommen skal du være!“ udbrød han og rakte ham fredsæl sin Haand. „Du kommer, som du var kaldet!“

„Kaldet?“ spurgte Væveren og spidsede Øren.

„Aa jo — du forstaar det endnu ikke! Du veed ikke, kære Ven, at der er faldet som et Slør mellem mig og Fortiden. Nu ser jeg kun ud imod det tilkommende. Kom — sæt dig! — vi vil tale sammen.“

Væveren sad en Stund og gned Hatten med sit Frakkeærme, som om han trykkedes af Anledningen til sit Besøg og havde ondt ved at finde en passende Indledning. De talte en Tid om Forholdene ovre i Vejlbj og Skibberup, og efterat ogsaa det forestaaende Vennemøde paa Sandinge Højskole var bleven berørt imellem dem, sagde han endelig:

„Ja, saa vil jeg da nu rent ud sige dig, at jeg længe har gaaet og været saadan . . . sletikke glad, vil jeg sige, . . . ved at se paa Udviklingens Gang herhjemme i den senere Tid, saadan i de aandelige Sager. Jeg kan nu dog heller ikke tro andet, end at mangt et Kristenmenneske maa føle sig ret inderligt bedrøvet ved al den Babels-Forvirring, hvortil vi nu er bleven Vidne i